

UZASADNIENIE

Decyzją z 13.08.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. powołując się na przepis art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U z 2020 r., poz. 53) odmówił M. K. prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przed dniem 1 stycznia 1999 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 niniejszej ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej oraz nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy. Organ rentowy do pracy w szczególnych uwzględnił ubezpieczonemu okres zatrudnienia od 1.07.2010 r. do 31.12.2019 r. (z wyłączeniem okresów nieskładkowych), tj. 8 lat, 11 miesięcy i 16 dni. Do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach ZUS nie zaliczył okresu zatrudnienia od 16.08.1977 r. do 14.07.1980 r., od 8.08.1980 r. do 28.10.1980 r. oraz od 8.06.1982 r. do 31.01.1987 r. ponieważ pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie wymienił stanowiska pracy zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego. Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze 41 lat i 7 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 8 lat, 11 miesięcy i 16 dni.

(decyzja k. 87 plik II akt ZUS)

Wnioskodawca M. K. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Wniósł o uwzględnienie zakwestionowanego okresu zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych.

(odwołanie k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując dotychczasową argumentację.

(odpowiedź na odwołanie k. 7-7v)

Na rozprawie z 16.02.2021 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, wnosząc o przyznanie emerytury od dnia następnego po dniu rozwiązania stosunku pracy. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

(stanowiska 00:08:39 – płyta CD k. 31)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. K. urodził się (...)

(bezsporne)

W dniu 15.07.2020 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę pomostową.

(wniosek k. 1 – 2v plik II akt ZUS)

Wnioskodawca posiada wykształcenie średnie techniczne w zawodzie technika budowlanego o specjalności betoniarza – zbrojarza.

(zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31, 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Wnioskodawca w okresie od 16.08.1977 r. do 31.01.1987 r. był zatrudniony w (...) Kombinacie Budowlanym (...) w Ł. (później Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w Ł.) w pełnym wymiarze czasu pracy. W wystawionym wnioskodawcy świadectwie pracy pracodawca wskazał, że w okresie ww. zatrudnienia wnioskodawca zajmował kolejno stanowiska betoniarza – zbrojarza stażysty, betoniarza zbrojarza a ostatnio zbrojarza, był zatrudniony od 16.08. (...) do

28.10.1980 r. (przed wojskiem) oraz od 8.06.1982 r. do 31.01.1987 r. (po wojsku), odbywał zasadniczą służbę wojskową od 29.10.1980 r. do 8.06.1980 r. oraz korzystał z urlopu bezpłatnego od 15.07.1980 r. do 7.08. 1980 r.

(świadcstwo pracy k. 8-8v plik II akt ZUS, k. 3-3v plik I akt ZUS oraz k. 5-6, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 7-7 plik I akt ZUS)

W powyższym zakładzie pracy wnioskodawca był początkowo zatrudniony na stanowisko stażysty przez okres 3 trzech miesięcy.

(zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31, 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Z zaświadczenia o zatrudnieniu z 22.02.1978 r. wynika, że ubezpieczony był zatrudniony w ww. zakładzie pracy na stanowisku zbrojarza.

(zaświadczenie k. 20)

Wnioskodawca został zwolniony z pracy celem odbycia zasadniczej służby wojskowej.

(zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

W okresie od 29.10.1980 r. do 25.05.1982 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(książeczka wojskowa k. 4 plik I akt ZUS, zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Ponownie u ww. pracodawcy po odbyciu zasadniczej służby wojskowej wnioskodawca został zatrudniony z dniem 8.06.1982 r. na stanowisku zbrojarza

(zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Z angażu z 18.07.1985 r. wynika, że wnioskodawca był zatrudniony u powyższego pracodawcy na stanowisku zbrojarza.

(angaż k. 20)

Mocą umowy zawartej w dniu 30.09.1983 r. pomiędzy ww. zakładem pracy a wnioskodawcą wnioskodawca został skierowany na kurs mistrzowski w zawodzie zbrojarza w systemie wieczorowym począwszy od 7.10.1983 r.

(umowa k. 21-23, zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) Kombinacie Budowlanym (...) w Ł. wykonywał prace zbrojarskie na zbrojarni, zarówno przed jak i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej. Prace zbrojarskie wykonywał także na stanowisku stażysty. Zajmował się wykonywaniem szkieletów do form betonowych, ręcznie na maszynach - zgrzewarkach. Pracował na 2 zmiany, w brygadzie. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tj. przez 8 godzin dziennie. Skarżący nie wykonywał prac betoniarskich, nie był również oddelegowywany do innych prac. Prace betoniarskie wykonywali inni pracownicy w ramach odrębnych brygad betoniarzy.

(zeznania świadka G. K. 00:01:46 - płyta CD k. 31, zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31, 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

W ww. zakładzie pracy w angażach zasadniczo wpisywano stanowiska pracy betoniarza zbrojarza, po czym pracowników delegowano w zależności od potrzeb jako zbrojarzy bądź betoniarzy.

(zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31, 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szczególnych

(zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Ubezpieczony otrzymywał posiłki regeneracyjne, kawę oraz mleko.

(zeznania świadka G. K. 00:01:46 - płyta CD k. 31, zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Za w/w okres zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w Ł. wystawiło w dniu 14.03.2002 r. świadectwo pracy w szczególnych warunkach, w którym zaświadczone, że wnioskodawca był zatrudniony od 16.08.1977 r. do 31.01.1987 r. i w ramach tego zatrudnienia od 16.08.1977 r. do 14.07.1980 r., od 8.08.1980 r. do 28.10.1980 r. oraz od 8.06.1982 r. do 31.01.1987 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace zbrojarskie i prace przy produkcji betonu kruszywowego na stanowisku betoniarza – zbrojarza, zbrojarza wymienionym w wykazie A, dziale V poz. 4 i 15 pkt 2 i 2 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

(świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 9 plik II akt ZUS oraz k. 4)

Obecnie wnioskodawca nie pozostaje w stosunku zatrudnienia. Stosunek pracy uległ rozwiązaniu w dniu 15.12.2020 r.

(świadectwo pracy k. 19-19v, zeznania wnioskodawcy 00:07:02 - płyta CD k. 31 w zw. z 00:02:33 - płyta CD k. 26)

Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze 41 lat i 7 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 8 lat, 11 miesięcy i 16 dni. Ubezpieczony udowodnił także staż pracy w warunkach szczególnych po dniu 31.12.2008 r.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy i świadka. Zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę. Zeznania świadka – osoby niezainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracownika tego samego zakładu w tym samym czasie (tj. w latach 1980-1987) co wnioskodawca, nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują i potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczony pracował jako zbrojarz.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;

2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;

4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;

5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z 17.12.1998 r. (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11. 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku – ukończył 60 rok życia oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunki co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych, wykonywania przed dniem 1 stycznia 1999 r. prac w szczególnych warunkach lub prac w szczególnym charakterze,

w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz rozwiązania stosunku pracy.

Organ rentowy nie uznał jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w Ł. od 16.08.1977 r. do 14.07.1980 r., od 8.08.1980 r. do 28.10.1980 r. oraz od 8.06.1982 r. do 31.01.1987 r.

W przeprowadzonym postępowaniu sądowym ubezpieczony udowodnił jednak bezspornie na podstawie przedłożonej dokumentacji, własnych zeznań oraz zeznań świadka, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach także w okresie od 16.08.1977 r. do 31.01.1987 r. (z wyłączeniem urlopu bezpłatnego od 15.07.1980 r. do 7.08.1980 r.) na stanowisku zbrojarza.

Pracę zbrojarza zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych. Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz wzrostu emerytury lub renty (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1983 roku, Nr 3, poz. 6).

Stanowisko to wymienione zostało w Wykazie A, Dziale V, poz. 4 pkt 1 – zbrojarz.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że wymienione w poz. 4 działu V prace zbrojarskie są pracami w szczególnych warunkach.

Jak wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego wnioskodawca w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w Ł. od 16.08.1977 r. do 31.01.1987 r. (z wyłączeniem urlopu bezpłatnego od 15.07.1980 r. do 7.08.1980 r.) świadczył prace zbrojarskie na zbrojarni polegające na wykonywaniu szkieletów do form betonowych, ręcznie na maszynach - zgrzewarkach. Prace te wykonywał zarówno przed jak i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej. Wnioskodawca we wskazanym okresie tylko pracami zbrojarskimi, prac betoniarskich nie wykonywał. Ubezpieczony otrzymywał mleko i posiłki regeneracyjne.

Wszystkie wymienione wyżej prace wnioskodawcy były w spornym okresie wykonywane w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy. Stanowiły one wówczas podstawowe, zasadnicze zajęcie pracownika.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie z zebranego materiału dowodowego wynika bezspornie, że wnioskodawca także przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz wykazał łącznie z bezspornym okresem uznanym przez ZUS okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat.

W ocenie Sądu brak jest przeszkód by zaliczyć ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej w okresie od 29.10.1980 r. do 25.05.1982 r.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 108 ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku), czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 w/w ustawy zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) (Biul. SN 2013/10/24, M.P.Pr. (...) -101, zob. też. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 roku, II UK 217/13, LEX nr 1408683).

Zmiana w ustawie z 21 listopada 1967 r. nastąpiła dopiero na podstawie ustawy z 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 15, poz. 97). Przepisy art. 106-108 ustawy z 21 listopada 1967 r. otrzymały wówczas nowe brzmienie. W art. 107 ust. 1 stwierdzono, że "Pracownikowi,

który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych". W tekście jednolitym cyt. ustawy z 21 listopada 1967 r. (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) regulację tę ujęto w art. 120.

Zatem zgodnie z art. 120 ust. 1 cyt. ustawy pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wliczał się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Jednocześnie pracownikowi, który podjął pracę lub złożył wniosek o skierowanie do pracy po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania służby wliczał się do okresu zatrudnienia tylko w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej oraz uprawnień emerytalno-rentowych (art. 120 ust. 3).

Zawarte w art. 120 ust. 1 i 3 ustawy "wliczanie" okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych zostało usunięte dopiero z dniem 21 października 2005 r. Wówczas wszedł w życie art. 1 pkt 39 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o służbie zastępczej (Dz. U. Nr 180, poz. 1496 - por. uchwała 7 sędziów SN z 16 października 2013 r. II UZP 6/13, OSNP 2014/3/42, LEX nr 1385939).

W judykaturze przeważa pogląd, że do oceny określonego stanu faktycznego, w tym zrealizowanego przed wejściem w życie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, należy stosować przepisy obowiązujące w czasie realizacji tego stanu faktycznego (por. wyrok SN z 20 marca 2013 r. I UK 544/12, LEX nr 1383246).

Sąd Okręgowy uznał, że cały okres odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej winien być doliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony bowiem w dniu 25.05.1982 r. zakończył służbę wojskową i w ciągu 30 dni, tj. 8.06.1982 r. podjął zatrudnienie w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w Ł., gdzie świadczył pracę w szczególnych warunkach.

Warunkiem koniecznym do spełnienia było również rozwiązanie przez ubezpieczonego stosunku pracy, o czym stanowił art. 4 cytowanej w/w ustawy. Na etapie wydawania decyzji przez organ rentowy ubezpieczony nie spełnił tego warunku. Przy czym podkreślić należy, że ubezpieczony w dniu 15.12.2020 r. - a zatem przed datą zamknięcia rozprawy - rozwiązał jednak stosunek pracy.

Sąd Okręgowy ma na uwadze, iż stosownie do art. 316 § 1 k.p.c., sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

Pod pojęciem stan rzeczy należy rozumieć zarówno stan faktyczny jak i prawny.

Przewidziana w art. 316 § 1 k.p.c. zasada aktualności orzeczenia ma pełne zastosowanie także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Tym samym, Sąd Okręgowy jest zobowiązany do uwzględnienia nowego stanu faktycznego z daty wyrokowania.

Sąd Okręgowy podziela przy tym pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., II UK 235/11, LEX nr 1216853, iż odstępstwo od zasady badania legalności decyzji na dzień jej wydania jest szczególnie uzasadnione w przypadku oceny prawa do świadczenia uzależnionego między innymi od warunku rozwiązania stosunku pracy. Jeśli powyższe wymaganie zostanie spełnione po wydaniu decyzji - w trakcie postępowania odwoławczego przed sądem - nie ma przeszkód, aby sąd, stwierdziwszy spełnienie pozostałych przesłanek tego prawa, przyznał świadczenie.

W niniejszej sprawie ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy z dniem 15.12.2020 r.

i tym samym spełnił warunek określony w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 15.07.2020 r., stosunek pracy rozwiązał w dniu 15.12.2020 r., zaś urodził się w dniu (...), a zatem prawo do emerytury pomostowej należało wnioskodawcy przyznać od dnia 16.12.2020 r., tj. od dnia spełnienia wszelkich warunków określonych cytowanymi przepisami, czyli od następnego dnia po dacie rozwiązania stosunku pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku uznając odwołanie wnioskodawcy za zasadne.